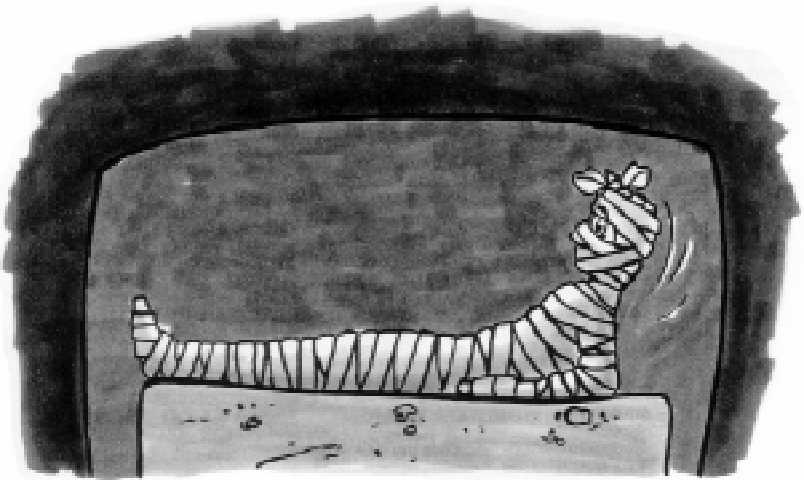

PREJUDECĂȚI DESPRE ÎNVIERE

15

Făcând pe mortul

Despre prejudecata colapsului programat

Tânăr fiind, mi-am propus să combat creștinismul și să dovedesc că este o simplă glumă. Acest lucru nu s-a întâmplat, bineînțeles, dintr-un motiv foarte simplu: nu am fost în stare să găsesc nici o explicație coerentă la un singur eveniment din istorie — învierea lui Hristos.

Învierea este ideea centrală a creștinismului. Așa cum afirmă Michael Green în cartea sa, *Man Alive*, "creștinismul nu are pretenția că învierea este unul din punctele sale tari, printre multe altele. Fără credința în înviere, nu am avea deloc creștinism, Biserica lui Hristos n-ar fi apărut niciodată și mișcarea pornită de Isus s-ar fi stins încet întocmai ca o afacere ratată, imediat după execuția Sa. Creștinismul stă în picioare sau cade o dată cu adevărul despre înviere. Dacă nu ești de acord cu acest lucru, înseamnă că nu ești de acord cu întreg creștinismul."

Din această cauză atât de mulți oameni atacă învierea și caută să-i găsească fisuri.

Dr. Hugh Sconfield a publicat prin anii 60 o carte intitulată *The Passover Plot* și care a făcut multe valuri pe atunci, deoarece caută să readucă în scenă o mai veche teorie privitoare la înviere, cunoscută sub denumirea de teoria colapsului.

Această teorie a fost popularizată cu câteva secole în urmă de un om pe nume Venturini, care afirmă că de fapt Isus n-a murit cu adevărat, ci doar a leșinat (ori a suferit un colaps) datorită epuizării și pierderii unei mari cantități de sânge. Toți au crezut că este mort, continuă teoria, însă mai târziu și-a revenit, astfel că ucenicii au crezut că a înviat din morți.

Sconfield reușește să creeze o variație inteligentă a teoriei colapsului, în final ajungând la concluzia că Isus și-a pus la cale propria arestare, propriul proces și crucificare, aranjând ca, pe cruce, să i se administreze un narcotic astfel încât să poată simula moartea, iar apoi să-și revină după multele bătăi, traume, leziuni și o importantă pierdere de sânge cauzată de rana de suliță din partea Sa dreaptă, ca să nu mai amintim de rănilor de la mâini și de la picioare cauzate de cuiele care i-au suportat întreaga greutate pe cruce și i-au sfâșiat carnea și tendoanele.

Însă teoria colapsului este un mit.

Isus a trecut printr-o bătaie violentă cu un instrument cunoscut sub numele de flagrum care tăia și sfâșia carnea victimei astfel că,

nu de puține ori, prizonierii nu mai ajungeau la execuția propriu zisă fiindcă nu puteau trece de această biciuire.

Apoi, după ce a suportat această severă pedeapsă, Isus a îndurat drumul către locul execuției, însă a suferit atât de mult încât nu și-a putut duce călătoria la bun sfârșit. Matei și Luca ne relatează că Simon din Cirena a fost pus să ducă crucea după ce Isus a căzut sub povară. Afirmatia lui Marcu potrivit căreia ei “l-au adus pe Isus la locul numit Golgota” (Marcu 15:22), ne poate duce la concluzia că osânditul nici măcar nu putea să meargă prin propriile forțe.

Isus a trăit experiența unei morți care este greu de descris în cuvinte, deși Frederick Farrar ne oferă o încercare de descriere completă:

Moartea prin crucificare pare să conțină tot ceea ce durerea și moartea poate avea mai oribil și mai înfiorător — amețelă, crampe, sete, înfometare, lipsă de somn, febră traumatică, tetanus, rușine, rușine făcută publică, supunere la chinuri prelungite, groază produsă de ceea ce va urma, cangrenare a rănilor neîngrijite — toate abil conduse până la punctul în care condamnatul să le simtă pe deplin, însă oprindu-se chiar înainte de acel punct critic care ar putea să-i aducă victimei eliberarea produsă de pierderea cunoștinței.

Poziția nenaturală de pe cruce transforma în durere orice mișcare; venele sfâșiate și tendoanele zdrobite pulsau datorită supliciuului neîncetat; arterele, în special cele de la cap și stomac, se umflau de prea mult sânge, iar, în timp ce fiecare tip de durere sporea în mod gradat, setea transforma totul într-un chin aproape de nesuportat; și acest întreg complex de brutalități fizice cauza o agitație interioară care făcea ca însăși apropierea morții — a acestui dușman necunoscut în fața căruia cu toții ne cutremurăm — să capete aspectul unei fascinante perspective eliberatoare.

După ore îndelungate de astfel de chinuri, Isus a fost coborât de pe cruce — însă numai când un centurion roman (care cu siguranță știa cum arată moartea) a confirmat guvernatorului roman că Isus din Nazaret și-a dat ultima suflare.

Ca să-ți poți imagina că un om a putut trece printr-o asemenea experiență ca apoi să-și revină și să apară în Iudeea și Galileea

arătându-se la mai mult de cinci sute de oameni în postura de Biruitor al morții și Prinț al vieții, ai nevoie de o uriașă bunăvoință de a rescrie istoria și, în același timp, ai nevoie și de o mare doză de nepăsare față de un adevăr minimal, respectiv acela că “Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3–4).

Temă de casă

Înfruntă prejudecata creată de Teoria colapsului rezolvând cele de mai jos:

Citește Ioan 19:30–35. De ce soldații romani nu i-au sfărâmat picioarele lui Isus? Câți soldați romani (minimum) și-au dat seama că Isus este mort? Cine este cel la care se referă versetul 35? Ce știa el că este adevărat?

Citește Marcu 15:42–47. Câți martori ai morții lui Isus sunt menționați în acest pasaj?

Citește Matei 27:62–66. Oare preoții cei mai de seamă și fariseii au fost siguri de moartea lui Isus? Câtă vreme erau conștienți de promisiunea lui Isus că va învia din morți, ar fi îngăduit ei să fie coborât de pe cruce un Isus care mai era în viață?

Din cele enumerate mai sus, puteți aproxima cam câți martori indiferenți au luat la cunoștință moartea lui Isus, în afară de ucenicii și prietenii Mântuitorului?